

Стефан Димана думаше:

– Димано, булка хубава,
аз ще надолу да ида,
надолу, към дюкяните,
сакън да не си легнала,
легнала още заспала,
че ти главата отрязвам.

Че стана Стефан, отиде,
надолу към дюкяните.

Седя Димана, чака го,
дорде петлите пропеят,
пропеят и да повторят.
Мъжка ѝ рожба заплака.

Диманината свекърва,
тя на Димана думаше:

– Стани си, снахо, пък легни,
мъжка си рожба ти приспи.

Кога си дойде млад Стефан,
аз ще те тебе събудя.

Димана булка хубава,
станала, че си легнала,
легнала, та е заспала.

Караджа на врата похлопа,
похлопа още повика:

– Димано, булка хубава,
стани ми врата отвори.

Не стана булка Диманка,
най е станала майка му,
та му вратата отвори.

Стефан майка си думаше:

– Къде е, мамо, Диманка,
да ми вратата отвори?

– Стефане, синко Стефане,